

Arrest

nr. 195 861 van 29 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de l'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2017 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 juli 2017 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 10 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat M. KALIN die *loco* advocaat V. HENRION verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partijen de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing hebben verzoekers naar aanleiding van hun huidige vierde asielaanvraag geen nieuwe elementen aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers naar aanleiding van hun huidige vierde asielaanvraag volharden in de asielmotieven die zij hebben aangebracht in het kader van hun vorige asielaanvragen, met name dat zij gedoopt zijn en als christen door het leven gaan en hun vrees voor de taliban.

In het kader van verzoekers hun eerste asielaanvraag nam de commissaris-generaal op 9 december 2015 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat geen geloof werd gehecht aan hun beweerde problemen met de taliban en het relaas in verband met de problemen die verzoekster met haar ooms aan vaders zijde zou hebben gekend. Deze beslissing en beoordeling werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd in zijn arrest nr. 165 749 van 13 april 2016.

Hun tweede asielaanvraag werd door de commissaris-generaal niet in overweging genomen omdat er geoordeeld werd dat verzoekers niet aannemelijk hadden gemaakt dat hun verklaringen over hun religieuze overtuiging ingegeven waren door een gefundeerde, oprecht religieuze overtuiging en niet louter door opportunisme. Verzoekers tekenden geen beroep aan tegen deze beslissingen.

Verzoekers' derde asielaanvraag werd evenmin in overweging genomen door de commissaris-generaal. Hun beroep hiertegen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. 182 306 van 15 februari 2017.

Ter ondersteuning van hun huidige vierde asielaanvraag leggen verzoekers de volgende documenten neer: een brief van een medewerker van de Evangelische kerk in Kuurne, een USB-stick met daarop beelden (foto's en filmpjes) van de plechtigheden tijdens dewelke verzoekers vrouw gedoopt werden en een internetartikel over twee Afghanen die in de gevangenis van Kabul verblijven omdat zij zich tot het christendom zouden hebben bekeerd.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging en hij oordeelt op een met redenen omklede wijze dat een terugkeerbesluit niet leidt tot direct of indirect refoulement. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de

individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvragen werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hen beweerde problemen met de taliban en hun beweerde oprechte bekering, en gelet op de in de bestreden beslissingen gedane vaststelling dat verzoekers naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengen die hun geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoekers niet aantonen in hun land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend.

5.1. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat ze in wezen niet verder komen dan het poneren van een vrees voor vervolging, het uiten van blote beweringen, het minimaliseren en vergoelijken van de gedane vaststellingen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee ze echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

5.2. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekers in hun verzoekschrift niet langer ingaan op de door hen aangevoerde problemen met de taliban. Derhalve dient te worden besloten dat verzoekers dit motief van de bestreden beslissing niet betwisten.

5.3. Wat betreft verzoekers hun beweerde problemen omwille van hun bekering, dient er op te worden gewezen dat de Raad reeds in het kader van verzoekers hun vorige asielaanvraag geoordeeld heeft dat geen geloof kan worden gehecht als zou hun bekering tot het christendom ingegeven zijn door een oprechte religieuze overtuiging. De Raad oordeelde in zijn arrest nr. 182 306 van 15 februari 2017 onder meer als volgt: "De door hen neergelegde stukken tonen niet aan en verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat zij bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zich zullen manifesteren als christen of dat ze als dusdanig zullen worden gezien door hun omgeving. Ze maken niet aannemelijk dat hun bekering tot het christendom is ingegeven door een werkelijke, verinnerlijkte bekering."

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag/asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de vierde asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.

De door verzoekers in het kader van hun vierde asielaanvraag bijgebrachte documenten vermogen de eerder gedane appreciatie van zowel de commissaris-generaal als deze Raad betreffende hun bekering, niet in een ander daglicht te stellen. Zoals in de bestreden beslissing en de verweernota wordt uiteengezet, werd het gegeven dat verzoekende partijen gedoopt zijn op zich niet in twijfel getrokken, doch wel de bewering als zou hun bekering tot het christendom ingegeven zijn door een oprechte religieuze overtuiging.

De door verzoekers bijgebrachte documenten tonen louter aan dat zij gedoopt zijn en tonen geenszins aan dat hun bekering getuigt van een daadwerkelijk engagement. Ook tonen deze documenten niet aan dat men in Afghanistan daadwerkelijk op de hoogte werd gebracht van hun bekering. In het kader van hun derde asielaanvraag oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande overigens dat: "Noch tonen verzoekende partijen met geloofwaardige verklaringen aan dat hun opportunistische bekering bekend zou zijn en aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging bij eventuele terugkeer naar Afghanistan. In de mate verzoekende partijen voorhouden dat zij hun bekering hebben meegedeeld aan familie (moeder) en zij dan ook vervolging vrezen bij terugkeer naar Afghanistan omdat de mensen weten van hun bekering kunnen zij niet overtuigen. Immers, uit hun verklaringen blijkt dat zij geen eensluidende verklaringen afleggen hieromtrent (verzoekster stelt dat zij het enkel aan haar moeder heeft verteld), en dat hun bekering wordt beoordeeld als opportunistisch.". Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete tegenargumenten bij

die aantonen dat hun opportunistische bekering bekend zou zijn en aanleiding zou geven tot een geponde vrees voor vervolging bij eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoekende partijen van mening zijn dat het voorgelegde internetartikel over hoe de Afghaanse autoriteiten bekeerde Afghanen behandelen niet zomaar opzij geschoven kan worden nu dit effectief een aanwijzing is van het gevaar die verzoekers zouden kunnen lopen bij terugkeer naar Afghanistan, verwijst de Raad naar de in de motivering dienaangaande van de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen hiermee nog niet aantonen dat zijzelf door de autoriteiten van hun land vervolgd worden of dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan dergelijke vervolging dienen te vrezen. Nogmaals kan worden opgemerkt dat uit hun relaas niet is gebleken dat hun bekering in een kerk in Kuurne niet louter als een privé-aangelegenheid dient te worden beschouwd en dat mensen in Afghanistan hiervan op de hoogte zouden zijn gebracht. De loutere verwijzing naar algemene informatie over de toestand van het land van herkomst toont immers geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke. Dezelfde bemerking kan gemaakt worden aangaande de verwijzing van verzoekende partijen naar een zaak uit 2006 waarbij een Afghaan bekeerd tot het christendom de doodstraf riskeerde. Verzoekende partijen tonen geenszins in concreto aan dat zij zich in eenzelfde situatie zouden bevinden. Ook een verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties aangaande de situatie van bekeerde Afghanen, vermogen dit niet aan te tonen.

5.4. In de mate verzoekers hekelen dat zij door de commissaris-generaal niet persoonlijk werden gehoord, benadrukt de Raad dat in casu uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet verzoekers hun vierde heeft geregistreerd en van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen en de redenen waarom zij deze elementen niet eerder konden aanbrengen (DVZ – verklaring meervoudige aanvraag eerste verzoekende partij d.d. 03/04/2017; DVZ – verklaring meervoudige aanvraag tweede verzoekende partij d.d. 04/04/2017), en deze verklaringen vervolgens heeft overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun vierde asielaanvraag op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst er op dat, zoals de advocaat van verzoekers in het verzoekschrift ook aangeeft, de beslissing om de asielzoeker die een meervoudige of hernieuwde asielaanvraag indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. Blijkens de administratieve dossiers werden aan verzoekers tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken meegedeeld dat de commissaris-generaal niet verplicht was om een gehoor te organiseren en dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter ondersteuning van hun asielaanvraag op dat moment aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van het belang om zo volledig mogelijke verklaringen af te leggen. Verzoekers geven in hun verzoekschrift overigens geen verdere uitleg betreffende de ernst van hun geloof en de wijze waarop het geloof in België wordt beleefd hoewel zij daartoe wel de mogelijkheid hebben. Verzoekers brengen ook in hun verzoekschrift aldus geen (bijkomende) elementen aan die een ander licht werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maakten, en hij zelf evenmin over dergelijke elementen beschikte.

De Raad stelt samen met verwerende partij in haar verweernota vast dat verzoekers in casu de kans hebben gehad om hun standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, daar zij de mogelijkheid hadden om in de vragenlijst van de Dienst Vreemdelingenzaken aan te geven welke nieuwe elementen zij aanvoeren in het kader van hun nieuwe asielaanvraag en op welke wijze deze van aard zouden zijn om een ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van hun asielaanvraag. Tevens blijkt uit bestreden beslissingen duidelijk dat door de commissaris-generaal rekening gehouden werd met deze door verzoekers ingevulde vragenlijsten. De schending van het recht om gehoord te worden zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie kan dan ook niet worden aangenomen.

5.5. Zo verzoekers in hun verzoekschrift aanvoeren dat de situatie van personen die behoren tot de Hazara etnie, problematisch blijft, merkt de Raad samen met verweerder vooreerst op dat eerste verzoeker van etnische origine Tadzjiek is en het enkel tweede verzoekster is die stelt tot de Hazara etnie te behoren. Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekers doorheen hun opeenvolgende asielpcedures geenszins melding maakten van aan hun origine gerelateerde problemen. Met

betrekking tot de etnische origine van verzoekster, namelijk het feit dat zij een Hazara is, komen verzoekers niet verder dan te verwijzen naar louter algemene informatie die geen betrekking heeft op hun persoon zonder in concreto uiteen te zetten op welke wijze er in hun hoofde een persoonlijke vrees voor vervolging zou bestaan omwille van tweede verzoeksters etnische origine. Uit de door verzoekers bijgebrachte informatie blijkt dat Hazara's regelmatig het slachtoffer worden van aanvallen, doch er kan niet uit worden afgeleid dat er in Afghanistan sprake zou zijn van een systematische vervolging van personen louter omwille van het feit dat zij Hazara's zijn. Verwerende partij wijst er in haar verweernota terecht op dat een loutere verwijzing naar een risicoprofiel en de algemene situatie in hun land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met hun individuele en persoonlijke situatie, niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoekers aldus in gebreke blijven.

6. *Wat de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet betreft, verwijst de Raad integraal naar de omstandige motivering in de bestreden beslissingen en de informatie vervat in het administratief dossier waaruit blijkt dat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.*

Waar verzoekers de veiligheidssituatie in Kabul betwisten en rapporten en persartikelen bijbrengen om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Bagdad niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers aldaar een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Aangaande de verwijzing van verzoekers naar de reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken en van andere Europese landen, dient te worden benadrukt dat dit reisadvies betrekking heeft op reislustige toeristen die naar Afghanistan reizen en niet slaat op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoekers en vormt geen leidraad voor asielinstanties die belast zijn met het onderzoek naar de gegronde vrees voor vervolging of het reële risico op ernstige schade van asielzoekers.

Verzoekers brengen dan ook geen concrete elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

7. *Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."*

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maken de verzoekende partijen kenbaar dat zij het niet eens zijn met deze in de beschikking opgenomen grond (zij worden overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vragen gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partijen de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partijen te erkennen als vluchteling of hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 26 juli 2017, voeren verzoekende partijen aan dat zij alles bijgebracht hebben waaruit blijkt dat hun bekering effectief is. Voorts begrijpen zij niet waarom hun documenten worden afgewezen; wanneer geen documenten worden voorgelegd wijst het Commissariaat-generaal af omdat er geen documenten zijn; aan de andere kant als er stukken worden neergelegd worden ze afgewezen omdat ze niet betrouwbaar zijn. Verzoekende partijen vragen dat de vele stukken die zij vroeger hebben ingediend samen worden onderzocht met de nieuwe.

In zoverre verzoekende partijen laten gelden dat zij alles bijgebracht hebben waaruit blijkt dat hun bekering effectief is en zij niet begrijpen waarom hun documenten worden afgewezen, wijst de Raad op de grond in de beschikking waar dienaangaande als volgt wordt vastgesteld:

“De door verzoekers in het kader van hun vierde asielaanvraag bijgebrachte documenten vermogen de eerder gedane appreciatie van zowel de commissaris-generaal als deze Raad betreffende hun bekering, niet in een ander daglicht te stellen. Zoals in de bestreden beslissing en de verweernota wordt uiteengezet, werd het gegeven dat verzoekende partijen gedoopt zijn op zich niet in twijfel getrokken, doch wel de bewering als zou hun bekering tot het christendom ingegeven zijn door een oprechte religieuze overtuiging. De door verzoekers bijgebrachte documenten tonen louter aan dat zij gedoopt zijn en tonen geenszins aan dat hun bekering getuigt van een daadwerkelijk engagement. Ook tonen deze documenten niet aan dat men in Afghanistan daadwerkelijk op de hoogte werd gebracht van hun bekering. In het kader van hun derde asielaanvraag oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dienaangaande overigens dat: “Noch tonen verzoekende partijen met geloofwaardige verklaringen aan dat hun opportunistische bekering bekend zou zijn en aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging bij eventuele terugkeer naar Afghanistan. In de mate verzoekende partijen voorhouden dat zij hun bekering hebben meegedeeld aan familie (moeder) en zij dan ook vervolging vrezen bij terugkeer naar Afghanistan omdat de mensen weten van hun bekering kunnen zij niet overtuigen. Immers, uit hun verklaringen blijkt dat zij geen eensluidende verklaringen afleggen hieromtrent (verzoekster stelt dat zij het enkel aan haar moeder heeft verteld), en dat hun bekering wordt beoordeeld als opportunistisch.”. Blote beweringen buiten beschouwing gelaten, brengen verzoekers geen concrete tegenargumenten bij die aantonen dat hun opportunistische bekering bekend zou zijn en aanleiding zou geven tot een gegronde vrees voor vervolging bij eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Waar verzoekende partijen van mening zijn dat het voorgelegde internetartikel over hoe de Afghaanse autoriteiten bekeerde Afghanen behandelen niet zomaar opzij geschoven kan worden nu dit effectief een aanwijzing is van het gevaar die verzoekers zouden kunnen lopen bij terugkeer naar Afghanistan, verwijst de Raad naar de in de motivering dienaangaande van de bestreden beslissingen dat verzoekende partijen hiermee nog niet aantonen dat zijzelf door de autoriteiten van hun land vervolgd worden of dat zij bij een terugkeer naar Afghanistan dergelijke vervolging dienen te vrezen. Nogmaals kan worden opgemerkt dat uit hun relaas niet is gebleken dat hun bekering in een kerk in Kuurne niet louter als een privé-aangelegenheid dient te worden beschouwd en dat mensen in Afghanistan hiervan op de hoogte zouden zijn gebracht. De loutere verwijzing naar algemene informatie over de toestand van het land van herkomst toont immers geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier in gebreke. Dezelfde bemerking kan gemaakt worden aangaande de verwijzing van verzoekende partijen naar een zaak uit 2006 waarbij een Afghaan bekeerd tot het christendom de doodstraf riskeerde. Verzoekende partijen tonen geenszins in concreto aan dat zij zich in eenzelfde situatie zouden bevinden. Ook een verwijzing naar algemene rapporten en een aantal vaststellingen van internationale mensenrechtenorganisaties aangaande de situatie van bekeerde Afghanen, vermogen dit niet aan te tonen.”

Verzoekende partijen brengen geen concrete en valabele argumenten aan die vermogen hieraan afbreuk te doen of een ander licht op te werpen.

Verzoekende partijen werpen, zoals eerder bij voormelde beschikking werd vastgesteld, evenmin een ander licht op hetgeen in de bestreden beslissingen met betrekking tot de door hen in het kader van onderhavige asielaanvraag aangebrachte stukken wordt vastgesteld, met name: *“Zoals u ook al naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag deed, legt u een USB stick neer met daarop beelden van jullie*

doopsel. U overhandigt bovendien opnieuw een brief van een verantwoordelijke van de kerk waarin deze onder meer bevestigt dat er in een eerdere brief “wegens verschillende redenen” verkeerde data werden vermeld maar dat u en uw vrouw wel degelijk werden gedoopt. Dat u en uw vrouw dit sacrament ontvingen, heeft het CGVS nooit in twijfel getrokken. Er kan evenwel nogmaals worden opgemerkt dat dergelijk doopsel en de ingediende stukken geenszins bewijzen dat jullie bekering getuigt van een daadwerkelijk engagement. Bovendien blijkt uit informatie die op het Commissariaat-aanwezig is en die al naar aanleiding van uw vorige asielaanvraag aan het dossier werd toegevoegd, dat de heer Biesbrouck (verantwoordelijke van de kerk) eerder in een antwoord aan het CGVS liet weten dat doopcertificaten louter attesteren dat iemand gedoopt is bij de Iraanse Kerk. Het is, volgens de heer Biesbrouck, geenszins de bedoeling van deze documenten om te worden gebruikt in een asielpprocedure of eender welke andere procedure die het administratief verblijf moet in orde brengen.”

Betreffende de vraag van verzoekende partijen om de vele stukken die zij vroeger hebben ingediend samen te onderzoeken met de nieuwe, wijst de Raad erop dat de documenten die zij voorheen bij hun eerste, tweede en derde asielaanvraag hebben ingediend reeds het voorwerp uitmaakten van (een onderzoek in het kader van) die betreffende asielaanvraag en -procedure. De Raad herhaalt dat, zoals eerder in de beschikking van 26 juli 2017 wordt opgemerkt, hij “niet bevoegd” is “om naar aanleiding van de beoordeling van een volgende asielaanvraag, de beslissing met betrekking tot de eerdere asielaanvraag/ asielaanvragen nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in de vierde asielaanvraag aangehaalde nieuwe elementen.”

De Raad stelt vast en besluit dat verzoekende partijen geen valabele argumenten bijbrengen die de in voormelde beschikking opgenomen grond en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen ontkrachten of weerleggen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissingen gedane vaststellingen). Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig november tweeduizend zeventien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS